

Sygn. akt IV Ka 571/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Mariusz Górski (spr.)

Sędziowie:

SSO Elżbieta Marcinkowska

SSO Ewa Rusin

Protokolant:

Marta Synowiec

przy udziale Jolanty Siwik-Ważny Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2019 r.

sprawy skazanego J. G.

syna J. i A. z domu K.

urodzonego (...) w B.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 21 maja 2019 r. sygnatura akt III K 1738/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV ka 571/19

UZASADNIENIE

J. G. skazany był uprzednio:

1. prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 7 maja 2018 roku sygn.. akt II K 80/18 na karę łączną 4 (czterech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, obejmującą:

a) karę łączną roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 7 października 2014 roku sygn.. akt II K 763/14,

b) karę łączną roku pozbawienia wolności orzeczoną w warunkach art. 91 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 12 sierpnia 2015 roku sygn.. akt II K 372/15 z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, zarządzoną do wykonania,

c) karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 11 grudnia 2015 roku sygn.. akt II K 857/15,

d) karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie, zamienioną na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) dni, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 11 kwietnia 2017 roku sygn. akt II K 151/17,

e) karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwadzieścia pięć) godzin miesięcznie orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 3 października 2017 roku sygn.. akt III K 279/17,

2. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 2 października 2018 roku sygn.. akt III K 775/18 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 16 stycznia 2018 roku, na karę roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

Zaskarżonym wyrokiem łącznym, na podstawie art. 91 § 2 kk połączono skazanemu J. G. karę łączną 4 (czterech) lat i 2 (dwóch miesięcy) pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym opisanym w pkt 1 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego i karę roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt 2 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego i wymierzono mu karę łączną 5 (pięciu) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżyła obrońca J. G., zarzucając:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego kary łącznej, która -mając na względzie bliski związek przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, pozytywną prognozę kryminologiczną skazanego oraz względy pozytywnej prewencji szczególnej - winna być wymierzona z uwzględnieniem zasady pełnej absorpcji.

Mając powyższy zarzut na uwadze wniosła o zmianę wyroku poprzez wymierzenie skazanemu, w miejsce kary łącznej w wymiarze 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyny stanowiące podstawę kary łącznej z pkt I zaskarżonego wyroku, karę łączną w wymiarze najwyższej kary jednostkowej, tj. karę 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów i w wyniku tego wydał trafny wyrok, należycie uzasadniając swój pogląd.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego zbędna jest ponowna analiza faktów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Odnosząc się zatem tylko do szczegółowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, że najniższą karę jaką można było orzec w sprawie omawianej to 4 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności, zaś najwyższa to 5 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

W tej sytuacji kwestionowana kara jest co prawda wyższa od możliwego minimum, lecz jednocześnie łagodniejsza o 5 miesięcy od kary opartej na systemie kumulacji.

Powyższe powiązać należy z faktem, iż J. G. nie był uprzednio karany jedynie dwukrotnie, lecz trzeba pamiętać, że w sprawie II K 80//18 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu połączono wcześniej 5 skazań jednostkowych.

Mając zatem na uwadze powyższe w powiązaniu z dobrą opinią o skazanym w zakładzie karnym – kara łączna wymierzona przez Sąd Rejonowy musi być uznaną za wyważoną i po prostu sprawiedliwą, zaś dalsze jej łagodzenie nie znajduje uzasadnienia zwłaszcza w dotychczasowym stylu życia J. G. który potrafił doskonale dostosować się do warunków więziennych, zaś ma problemy z uczciwym życiem na wolności.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy zmuszony był rozstrzygać zagadnienie prawne, związane z treścią art. 85 § 2 kk, bowiem J. G. po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy (21.05.2019 r.), a przed orzeczeniem Sądu Okręgowego (19.09.2019 r.) zakończył odbywanie kary w sprawie II K 80/18.

W tym kontekście szczególnego podkreślenia wymaga zasada wyrażona w art. 434 § 1 pkt 1 kpk, która zabrania orzekania na niekorzyść oskarżonego (także skazanego) wówczas, gdy środek odwoławczy wniesiony został jedynie na jego korzyść, a właśnie taka sytuacja zaistniała w sprawie omawianej.

Tym samym orzeczenie Sądu II instancji mogło być łagodniejsze dla J. G. od tego jakie zapadło w Sądzie Rejonowym lub tożsame w tym znaczeniu, iż nie pogarszające jego sytuacji.

Gdyby zatem Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie w kwestii wydania wyroku łącznego (czego domagał się na rozprawie właśnie prokurator), to do odbycia pozostawałaby skazanemu kara 1 roku 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie II K 775/18.

Z kolei utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia doprowadziło do sytuacji, iż J. G. pozostała do odbycia kara 1 roku pozbawienia wolności.

Oczywistym zatem jest, że uwzględnienie żądania oskarżyciela publicznego skutkowałoby pogwałceniem zasady zakazu reformationis in peius (art. 434 § 1 pkt 1 kpk).

Stanowisko takie jak wyrażone przez Sąd Okręgowy wynika także wprost z wyroku Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2019 roku (V KK 235/18), czy wyroku Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2019 roku (VKK 516/18).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak wyroku.